RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 223.114 van 5 april 2013
in de zaken A. 202.300/IX-7465
A. 202.305/IX-7466

In zake : XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen
kantoor houdend te 2600 Berchem
Fruithoflaan 124 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD MECHELEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
adviseur-jurist Peter Verheyden
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Fr. De Merodestraat 88
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de beroepen

1. Het beroep, ingesteld op 2 november 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 3 mei 2011 van de korpschef van de lokale politie te Mechelen waarbij XXXX met ingang van 19 mei 2010 wordt herplaatst in de functie van APO-officier (zaak A. 202.300/IX-7465).

2. Op 3 november 2011 heeft de verzoeker met een nieuw verzoekschrift opnieuw de nietigverklaring van dezelfde beslissing gevraagd (zaak A. 202.305/IX-7466).

II. Verloop van de rechtspleging

3. Bij arrest nr. 217.911 van 13 februari 2012 werden de zaken A. 202.300/IX-7465 en A. 202.305/IX-7466 samengevoegd en heeft de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen van de hiervóór onder randnummer 2 bedoelde beslissing van 3 mei 2011 van de korpschef van de lokale politie te Mechelen (zaak A. 202.305/IX-7466). De vordering tot schorsing in de zaak A. 202.300/IX-7465 werd verworpen.

De verwerende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend in de zaak A. 202.305/IX-7466.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker en de verwerende partij hebben elk een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2013.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas De Burchgraeve, die loco advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen verschijnt voor de verzoeker, en adviseur-jurist Peter Verheyden, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Afstand van het geding in de zaak A. 202.300/IX-7465

4. Het tussenarrest nr. 217.911 van 13 februari 2012 heeft verzoekers vordering tot schorsing in de zaak A. 202.300/IX-7465 verworpen.

Artikel 17, § 4*ter*, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van het geding geldt wanneer deze partij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest.

De verzoeker heeft na de kennisgeving van het voormelde tussenarrest geen verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging in de zaak A. 202.300/IX-7465 ingediend. Hij voert geen omstandigheden van overmacht of onoverwinnelijke dwaling aan die het hem onmogelijk zouden hebben gemaakt een dergelijk verzoekschrift in te dienen.

Bijgevolg geldt in de zaak A. 202.300/IX-7465 het wettelijke vermoeden van afstand van het geding.

Hierna wordt uitsluitend nog de zaak A. 202.305/IX-7466 onderzocht.

IV. Feiten

5. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 217.911 van 13 februari 2012.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

6. De verwerende partij werpt twee excepties van onontvankelijkheid van het beroep op. Vooreerst laat zij gelden dat de bestreden beslissing een maatregel van inwendige orde betreft, die niet aanvechtbaar is voor de Raad van State. Voorts stelt zij dat de verjaringstermijn voor het instellen van het beroep overschreden is, aangezien de bestreden beslissing met een aangetekende brief van 3 mei 2011 aan de verzoeker ter kennis werd gebracht.

7. Met betrekking tot de eerste exceptie merkt de verzoeker op dat de verwerende partij eenzelfde exceptie opwierp ten aanzien van zijn schorsings- en vernietigingsberoep tegen de herplaatsingsbeslissing die door de thans bestreden beslissing wordt vervangen en die dezelfde draagwijdte had (zaak A. 198.246/IX-6988). De verzoeker verwijst naar het arrest nr. 212.381 van 4 april 2011 van de Raad van State, waarin deze exceptie werd verworpen. De in dat arrest gevolgde redenering dient volgens hem ook te worden toegepast in de voorliggende zaak.

Op de tweede exceptie antwoordt de verzoeker dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen, terwijl een dergelijke vermelding is voorgeschreven door artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Bijgevolg is de beroepstermijn slechts vier maanden na de kennisgeving van de bestreden beslissing aangevangen, dit is op 4 september 2011.

Beoordeling

8. Wat de eerste exceptie betreft, dient met de verzoeker te worden vastgesteld dat de verwerende partij eenzelfde exceptie opwierp ten aanzien van het schorsings- en vernietigingsberoep tegen de herplaatsingsbeslissing die door de thans bestreden beslissing wordt vervangen en die dezelfde draagwijdte had. In zijn arrest nr. 212.381 van 4 april 2011 verwierp de Raad van State deze exceptie op grond van de volgende overwegingen:

> "5. De herplaatsing van een politieambtenaar naar een andere dienst is een maatregel van inwendige orde die de rechtstoestand van de betrokkene niet verandert. Kan dergelijke maatregel in beginsel niet het voorwerp uitmaken van een annulatieberoep, dan is dit wel anders wanneer de feitelijke toestand van de tewerkstelling van de betrokkene er ingrijpend door verandert.
>
> Te dezen blijkt uit de brief van 20 augustus 2010 van de korpschef aan de verzoeker dat de tewerkstelling van de verzoeker gewijzigd wordt met volgende consequenties: hij wordt tewerkgesteld in een betrekking van APO-officier (APO-OGP) die ingedeeld is bij de operationele steundienst 'Gerechtelijke Administratie' en valt voortaan onder het gezag van dat diensthoofd; zijn arbeidstijdorganisatie en inzonderheid de mogelijkheid om thuis te werken en weekendwerk te verrichten wordt nu strikt geregeld en de nieuwe tewerkstelling heeft ook een impact op de korpsmiddelen die hem nog ter beschikking staan – inleveren laptop en internetverbinding, geen persoonlijk e-mailadres en printer meer, verwijderen internetbekabeling, het op termijn inleveren van een persoonlijk dienstvoertuig. Daaruit en mede gelet op het feit dat de verzoeker ook aanvoert dat hij in een betrekking wordt geplaatst die de vergelijking met zijn vorige niet kan doorstaan, wordt in de huidige stand van de procedure aangenomen dat de bestreden beslissing de verzoeker op belangrijke punten grieft en dat hij daartegen een annulatieberoep kan indienen".

De Raad van State bevestigt deze overwegingen voor de voorliggende zaak. De eerste exceptie is derhalve niet gegrond.

9. De tweede exceptie werd door de Raad van State in het tussenarrest nr. 217.911 van 13 februari 2012 als volgt beoordeeld:

> "9. Terecht stelt de verzoeker daar tegenover dat de hem gedane aanzegging geen melding maakt van de mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen, als voorgeschreven door artikel 19, tweede lid, van de Raad van State-wet zodat de beroepstermijn slechts aangevangen is vier maanden na de kennisgeving, dit

is op 4 september 2011. Vanuit dat oogpunt zijn de vorderingen wel degelijk tijdig ingediend".

De Raad van State ziet geen reden om thans anders te oordelen. De tweede exceptie is evenmin gegrond.

VI. Onderzoek van de middelen

Tweede en derde middel

10. De verzoeker voert in het derde middel de schending aan van het wettigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

In het eerste onderdeel van dit middel zet hij uiteen dat hem indertijd was beloofd dat hij, na de afschaffing van de directies en de functies van directeur, een functie van stafofficier zou krijgen en dat volgens het nieuwe organogram de andere directeurs werden herplaatst – zelfs met een formeel besluit – in een betrekking "in of dicht bij het kabinet van de korpschef", terwijl er voor zijn geval in het nieuwe organogram zelfs niet in een nieuwe betrekking was voorzien. Toen hij na een afwezigheid wegens ziekte begin mei 2010 in het korps terugkeerde, kreeg hij de opdracht van "APO-OPG" toegewezen, moest hij van bureel verhuizen, mocht hij geen thuis- of overwerk meer presteren en werden zijn internettoegang en professioneel mailadres geschrapt.

Er is voor hem geen formeel besluit genomen waarbij hij wordt herplaatst, terwijl dit wel is gebeurd voor zijn collega's-directeurs, maar voor dat onderscheid bestaat geen objectieve reden. Voorts blijkt uit de herplaatsingsbesluiten van zijn collega's, die met hem min of meer op gelijke hoogte stonden, dat zij overgeplaatst zijn naar een betrekking van hun graad en aangepast aan hun profiel. Zij kregen "een functie van een gelijkaardig kaliber" en er werd rekening gehouden met hun beroepsverleden binnen het korps, hun kennis en hun vaardigheden. Hijzelf daarentegen is volledig "uit zijn kader" gelicht en

werd tewerkgesteld in een compleet andere dienst, betrekking en kantooromgeving zonder enige band met zijn voorgaande betrekking. Ook dat is een verschillende behandeling waarvoor geen objectieve reden bestaat. Artikel VI.II.87 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (hierna: RPPol) bevat de verplichting om het daarin uitgewerkte voorschrift gelijk toe te passen op alle gevallen; een ongelijke toepassing van de regel maakt derhalve een schending uit van het wettigheidsbeginsel of minstens van het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel. Hij besluit dat uit de besluiten waarbij zijn collega's-diensthoofden werden herplaatst, blijkt "dat de verwerende partij de herplaatsing van personeelsleden in vergelijkbare gevallen veel gunstiger beoordeeld heeft dan die van [hem]".

Het aldus ontwikkelde middel sluit aan bij het eerste en het tweede onderdeel van het tweede middel waarin de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen VI.II.87 en VI.II.89 RPPol doordat zijn overplaatsing naar de betrekking van APO-verantwoordelijke tot gevolg heeft dat hij zijn kennis en vaardigheden, verworven in het leidinggevende ambt dat hij bekleedde, niet kan valoriseren en doordat hij als commissaris van politie wordt herplaatst naar een betrekking van het middenkader in een functie van een lagere graad die uitvoerende taken behelst, waarvoor geen commissaris vereist is en die bovendien niet vacant was – commissaris P. Leemans vervult immers de functie van APO-officier en hoofdinspecteur F. Holemans deze van APO-verantwoordelijke. Dit is in strijd met het RPPol dat voorschrijft dat de herplaatsing gebeurt in een vacante betrekking bestemd voor een personeelslid met een graad van dezelfde gradengroep als deze van de herplaatste.

11. De verwerende partij antwoordt dat er wel degelijk een formeel besluit tot herplaatsing van de verzoeker bestaat. Zij verwijst voorts naar haar antwoord op het tweede middel waarin de verzoeker aanvoert dat de artikelen VI.II.87 en VI.II.89 RPPol geschonden zijn doordat hij de kennis en de vaardigheden die hij als leidinggevende commissaris heeft verworven, niet meer

kan benutten in zijn nieuwe functie van APO-verantwoordelijke, en doordat hij werd herplaatst in een betrekking van het middenkader. Met betrekking tot die problematiek stelt de verwerende partij vooreerst dat de verzoeker wordt herplaatst in de betrekking van APO-officier, zoals bedoeld in de omzendbrief 8/2005 van de procureurs-generaal, en dat van die betrekking nu een functiebeschrijving met profielvereisten wordt voorgelegd waaraan de verzoeker beantwoordt, zodat voldaan is aan artikel VI.II.87 RPPol. Zij voegt daaraan toe dat wanneer een overheid een ambtenaar herplaatst, zij er niet voor moet zorgen dat de herplaatsing gebeurt in een betrekking die 100% is afgestemd op het profiel van de betrokkene, maar alleen moet nagaan of het profiel van de ambtenaar voldoet aan het profiel van de functie waarin de herplaatsing gebeurt. Zij betwist vervolgens dat de verzoeker zou zijn herplaatst in een functie van het middenkader waardoor artikel VI.II.89 RPPol zou zijn miskend. De betrekking van APO-officier was niet ingenomen – niet door hoofdinspecteur F. Holemans, die APO-verantwoordelijke is, en ook niet door commissaris P. Leemans – en de grote achterstand bij het verwerken van gerechtelijke PV's rechtvaardigde dat de betrekking van APO-officier werd ingevuld. Zoals elders is daarvoor beroep gedaan op een commissaris van politie.

12. De verwerende partij betoogt voorts dat zij niet akkoord gaat met de argumentatie die de Raad van State ontwikkelt in het tussenarrest nr. 217.911 van 13 februari 2012, op grond waarvan de Raad besluit dat de verzoeker ongelijk is behandeld ten aanzien van zijn collega's, zonder dat de verwerende partij daarvoor een deugdelijke verantwoording geeft.

De verwerende partij stelt vooreerst niet in te zien waarom de betrekking van APO-officier in vergelijking met de betrekkingen van stafmedewerker als minderwaardig zou moeten worden beschouwd. Op statutair vlak is de betrekking van stafmedewerker immers niet meerderwaardig aan de betrekking van APO-officier. Bovendien hebben zowel de APO-officier als de stafmedewerkers op een specifiek terrein "op een korpsbrede wijze" impact op de werking van de personeelsleden van de lokale politie Mechelen.

Het feit dat de verzoeker onder het gezag en de leiding wordt geplaatst van een andere commissaris die voorheen verzoekers ondergeschikte was, is volgens de verwerende partij geen valabel argument om te stellen dat de verzoeker op een ongelijke wijze is behandeld ten aanzien van andere collega's. Anders zouden herplaatsingen, verschuivingen en mobiliteit binnen eenzelfde korps en tussen verschillende korpsen in vele gevallen *de facto* onmogelijk worden. Ingevolge het ontwikkelde mobiliteitssysteem is het perfect mogelijk dat men onder het gezag en de leiding komt van een collega die voorheen ondergeschikte was. Voorts is de verzoeker als APO-officier de eindverantwoordelijke voor het correct en efficiënt verloop van de (V)APO-procedure in het korps en kan hij op basis van artikel 120, 2°, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: WGP), gezag en leiding uitoefenen over andere leden van het korps van de lokale politie, met inbegrip van zijn diensthoofd.

Dat de verzoeker ingevolge de bestreden beslissing in materieel opzicht zou worden tewerkgesteld in omstandigheden die niet vergelijkbaar zijn met andere collega's, is volgens de verwerende partij niet correct. De bestreden beslissing maakt geen gewag van de materiële omstandigheden waarin de verzoeker zijn functie van APO-officier dient uit te oefenen. Volgens de verwerende partij is er geen sprake van een ongelijke behandeling ten aanzien van de collega's waarmee de verzoeker zich vergelijkt. De "gedwongen verhuis" is een logisch gevolg van het feit dat de betrekking van APO-officier onder een andere dienst valt, die in haar geheel – dus ook voor verzoekers diensthoofd – is ondergebracht in één landschapsbureau; dat dit minder aanzien zou hebben en naam- en reputatieverlies zou opleveren, is een louter subjectief aanvoelen. Wat betreft het "stelselmatig ontnemen van allerlei werkgerelateerde voorzieningen en extralegale voordelen op een wijze die zichtbaar is voor andere medewerkers", verwijst de verwerende partij naar de uitleg hieromtrent in de brief van 20 augustus 2010 aan de verzoeker. Voorts wijst de verwerende partij erop dat de verzoeker gebruik kan maken van een gemeenschappelijke PC met internetverbinding en een

dienstgebonden externe mailbox; hij beschikt over de internettoegang die hij nodig heeft om invulling te kunnen geven aan zijn functie.

Met betrekking tot de beweerde ongelijke behandeling die de verzoeker zou ondergaan, argumenteert de verwerende partij dat de verzoeker niet als enige "uit zijn kader [werd] gelicht". De verzoeker is ook niet de enige die nog slechts over één directe medewerker beschikt; bovendien kan de APO-officier, ondanks het feit dat hij niet veel directe medewerkers heeft, binnen zijn bevoegdheidsdomein op "een korpsbrede wijze" impact uitoefenen op de werking van de personeelsleden van de lokale politie Mechelen.

Ten slotte wijst de verwerende partij erop dat het overeenkomstig artikel 44 WGP de verantwoordelijkheid en de bevoegdheid van de korpschef is om de taken binnen het lokale politiekorps te verdelen en dat de Raad van State dienaangaande slechts een marginale toetsingsbevoegdheid heeft. Er werden wel degelijk inspanningen geleverd om in onderling overleg tot een nieuwe taakinvulling te komen, maar bij gebrek aan resultaat was de korpschef genoodzaakt om de verzoeker op basis van artikel 44 WGP een taakinvulling te geven. Dat deze niet beantwoordt aan verzoekers persoonlijke aspiraties, betekent nog niet dat ze niet overeenkomstig het voorziene reglementaire kader werd bepaald.

13. In zijn memorie van wederantwoord laat de verzoeker nog gelden dat hij ingevolge de betwiste herplaatsing een uitvoerend medewerker is geworden op een dienst en met collega's die hij vroeger als chef heeft geleid. Uit de functiebeschrijving van de APO-officier blijkt volgens hem dat de titularis slechts een strikt afgelijnd en beperkt gedeelte van het veel ruimere beleidsdomein betreffende de gerechtelijke informatiestroom en de bijbehorende werkprocessen van een lokaal politiekorps als verantwoordelijkheid krijgt toebedeeld en dat hij ressorteert onder het gezag van een andere commissaris die de globale verantwoordelijkheid en supervisie heeft en die rechtstreeks rapporteert aan de korpschef. Verzoekers collega's die vroeger op een vergelijkbaar niveau stonden

als hijzelf, opereren thans in één of meer brede beleidsdomeinen waar zij effectief kunnen wegen op het beleid en de werking van het volledige politiekorps.

De verwijzing van de verwerende partij naar het mobiliteitssysteem binnen de geïntegreerde politie, dat de mogelijkheid zou impliceren dat iemand onder het gezag van een collega gaat werken die voordien zijn ondergeschikte was, gaat volgens de verzoeker eraan voorbij dat dit systeem gebaseerd is op vrijwilligheid, keuzevrijheid en doelbewuste kandidaatstelling. Hijzelf werd evenwel door een eenzijdig opgelegde beslissing gedwongen herplaatst. De toepassing van artikel 120 WGP maakt zeer duidelijk dat hij hiërarchisch ondergeschikt is en blijft aan zijn diensthoofd. Na de intrekking van de eerste herplaatsingsbeslissing is er volgens de verzoeker in de praktijk inhoudelijk niets veranderd, wat blijkt uit een e-mailbericht van de APO-verantwoordelijke van het korps van 13 september 2011. Hij kan overigens nooit eindverantwoordelijke zijn voor het Mechelse politiekorps, aangezien deze eindverantwoordelijkheid zelfs niet bij zijn diensthoofd, maar bij de korpschef ligt.

De verzoeker stelt voorts dat de bestreden beslissing zich wel degelijk uitspreekt over de materiële omstandigheden waarin hij de betrekking van APO-officier moet uitoefenen, aangezien ze verwijst naar het schrijven van de korpschef van 20 augustus 2010. Die materiële omstandigheden zijn voor de verzoeker bijzonder nadelig en grievend, vergeleken met zijn vorige betrekking. De Raad van State heeft dit ook als dusdanig beoordeeld in de schorsingsarresten nrs. 212.381 en 217.911, respectievelijk van 4 april 2011 en 13 februari 2012.

Met betrekking tot zijn gedwongen verhuis van werkplek, wijst de verzoeker op de steeds wijzigende mededelingen daarover in mei 2010. Volgens de verzoeker gaat de vergelijking tussen hem en zijn diensthoofd niet op. Hijzelf maakte immers vroeger deel uit van de korpsleiding en hij was de hiërarchische chef van het personeel dat werkte op het Gerechtelijk Bureel, met inbegrip van het diensthoofd, terwijl hij nu als gewone collega en medewerker tussen die mensen wordt geplaatst om strikt uitvoerend werk te verrichten. Zijn huidige diensthoofd

daarentegen was vroeger één van de diensthoofden binnen een directie en is dat nog steeds. Momenteel is laatstgenoemde óók in het landschapsbureel ondergebracht, maar dit gebeurde slechts nadat de verzoeker reeds meerdere weken in het landschapsbureel werkzaam was. In zoverre de verwerende partij suggereert dat de verzoeker zich ten onrechte niet vergelijkt met de operationele coördinator van de operationele afdeling Jeugd- en Gezinsgebonden Politiezorg, stelt de verzoeker dat betrokkene niet zijns gelijke was in de vorige korpsstructuur, zodat ook deze vergelijking niet opgaat.

Wat de afsluiting van zijn individuele internettoegang op het werk betreft, verwijst de verzoeker naar het schrijven van de korpschef van 20 augustus 2010, waaruit duidelijk blijkt dat hij op zijn eigen werkplek niet langer beschikt over een individuele internettoegang, noch over een individueel professioneel mailadres, terwijl hij voorheen als directeur wel deze faciliteiten genoot. Dat hij thans toegang heeft tot een gemeenschappelijke PC met internettoegang en een dienstgebonden externe mailbox en dat het diensthoofd evenmin over een persoonlijke laptop met internetverbinding en een persoonlijke externe mailbox beschikt, doet volgens de verzoeker geen afbreuk aan zijn argumentatie.

De verzoeker verduidelijkt dat hij met de uitspraak “uit zijn kader te zijn gelicht” bedoelde dat hij als lid van het officierenkader wordt tewerkgesteld in een uitvoerende functie die inhoudelijk eigenlijk een taak voor een lid van het middenkader is. De interpretatie die de verwerende partij aan die uitspraak geeft, is niet pertinent.

De verzoeker betwist ten slotte dat hij zou hebben beweerd dat hij als enige nog slechts over één directe medewerker zou beschikken. Hij heeft wel gesteld dat personeelsleden die in de vorige structuur op hetzelfde niveau als hij stonden, werden herplaatst naar een nieuwe functie, aangepast aan hun ervaring, kennis en profiel, met name naar een staffunctie of een leidende operationele functie. De verzoeker werd daarentegen als directeur en

top-leidinggevende herplaatst in een functie op het niveau van het middenkader en tewerkgesteld in een landschapsbureel te midden van ander uitvoerend personeel. Hij moet voortaan uitvoerend werk verrichten onder het gezag van iemand anders, zonder zelf nog aan iemand leiding te geven, en dit ten aanschouwen van al zijn vroegere medewerkers.

Beoordeling

14. In het tussenarrest nr. 217.911 van 13 februari 2012 beoordeelde de Raad van State de ernst van de hiervóór weergegeven middelen als volgt:

> "13. Met de bestreden beslissing heeft de korpschef formeel vastgesteld dat de verzoeker herplaatst wordt. De verwijzing door de verzoeker naar een ongelijke behandeling omdat dergelijk formeel besluit in zijn geval zou ontbreken, mist feitelijke grondslag.
>
> 14. De verwerende partij betwist niet dat de verzoeker vóór het invoeren van de nieuwe structuur op 4 januari 2010 tewerkgesteld was in de functie van directeur-politiezorg, en dat hij in die hoedanigheid de leiding had over ongeveer 250 personeelsleden. Uit het organogram dat de verzoeker voorlegt blijkt dat in die tijd naast de directie politiezorg nog drie andere directies bestonden – recherche, personeel en middelen, beleidsvoorbereiding – die alle rechtstreeks onder de leiding van de korpschef stonden. De korpschef had ook rechtstreeks zeggenschap over een secretariaat en leidde de dienst intern toezicht.
>
> De reorganisatie van de dienst begin 2010 wordt neergelegd in een nieuw organogram, dat op 28 december 2009 werd verspreid: aan de korpschef wordt een adjunct-korpschef toegevoegd en het korps wordt opgedeeld in zes zuilen: korpssecretariaat, stafmedewerkers, operationele diensten – opgesplitst in vijf afdelingen: jeugd en gezin, interventie, gebiedsgebonden politiezorg, verkeer, recherche –, operationele steundiensten – opgesplitst in zes afdelingen –, niet-operationele steundiensten – opgesplitst in zes afdelingen, waaronder 'gerechtelijke administratie en KS' – en kwaliteitsmanagement – opgesplitst in drie afdelingen. In de nota van 28 december 2009 wordt melding gemaakt van een aantal 'bijsturingen op leidinggevend niveau'. Daarbij wordt een adjunct-korpschef aangewezen evenals vier afdelingshoofden voor de operationele diensten. De verzoeker krijgt, als leidend ambtenaar van een operationele dienst, op dat ogenblik geen nieuwe opdracht.
>
> 15. De verzoeker wordt op 19 mei 2010 herplaatst naar 'APO-OGP'. Wegens onduidelijkheid van de opdracht die aan de verzoeker daarmee was gegeven en daarmee samenhangend de onduidelijkheid over de vraag of de verzoeker de plaats van APO-officier dan wel APO-verantwoordelijke innam, is met de bestreden beslissing die herplaatsing bevestigd en gepreciseerd.

Meer bepaald wordt nu gesteld dat de verzoeker herplaatst wordt in ‘de betrekking van APO-officier’ bedoeld in de omzendbrief van de procureurs-generaal. Er wordt gesteld dat die betrekking in Mechelen alsnog niet was ingevuld en dat de verzoeker voldoet aan de functiebeschrijving ‘gevoegd als bijlage bij dit besluit’.

Die functiebeschrijving verwijst naar een aangepast organogram, waaruit – relevant voor deze zaak – blijkt dat de korpschef zich laat bijstaan door zes ‘stafdiensten’ en dat de operationele steundiensten, waarvan de afdelingen rechtstreeks onder de korpschef ressorteren, nu geen afdeling ‘gerechtelijke administratie en KS’ meer omvat, maar een afdeling ‘gerechtelijk secretariaat’. Het is binnen die afdeling dat de functie ‘CP APO-officier” gesitueerd wordt en dat de verzoeker dus moet werken. Zijn opdracht en plaats in het bestuur is vervat in het functieprofiel dat volgende voorschriften bevat: hij ‘rapporteert direct aan het diensthoofd gerechtelijk secretariaat’ en regelt met het diensthoofd de werking van zijn dienst tijdens zijn afwezigheid; hij rapporteert aan de korpschef over zijn vergaderingen op het parket waarop hij het korps vertegenwoordigt en hij heeft informele contacten in lopende dossiers; hij vervangt de dienstchef bij diens afwezigheid, hij is de eindverantwoordelijke voor het correct en efficiënt verloop van de VAPO- en de APA-procedure binnen het korps en het aanspreekpunt voor het parket; hij wordt bijgestaan door een hoofdinspecteur APO-verantwoordelijke die hij leidt en informeert.

16. In het kader van het besproken middel moet uitgemaakt worden of de verzoeker, anders dan collega’s met wie hij zich vergelijkt omdat zij vóór 2010 net als hij in een leidinggevende positie tewerkgesteld waren, herplaatst wordt in een ondermaatse functie. Niet betwist wordt, als gezegd, dat de verzoeker als directeur-politiezorg vroeger de leiding had over een groot aantal medewerkers. De verwerende partij betwist ook niet dat de collega’s met wie de verzoeker zich vergelijkt inderdaad allen herplaatst zijn naar een staffunctie – hetgeen ook de verzoeker initieel ambieerde – of naar een leidende plaats binnen de operationele diensten. Vraag is dus of de verzoeker, die in een vergelijkbare situatie met zijn collega’s is, herplaatst wordt in een functie die niet gelijkwaardig is aan een staffunctie of een verantwoordelijke functie in de operationele dienst.

17. De verwerende partij verwijst naar ‘de betrekking van APO-officier’. Zij lijkt daarmee het bestaan van een afzonderlijke betrekking te verantwoorden door een bevel vervat in de omzendbrief COL 8/2005. Die stelling faalt evenwel: de omzendbrief stelt de verplichting in om een APO-officier aan te wijzen, maar bepaalt niet dat daarvoor in een aparte betrekking moet worden voorzien. De omzendbrief bepaalt ook niet welke graad de APO-officier moet bezitten; er wordt alleen gezegd dat de APO-verantwoordelijke, die het verloop van de in APO behandelde zaken opvolgt, ‘een ervaren en leidinggevend politieambtenaar’ moet zijn. Daaruit kan afgeleid worden dat de APO-officier, ‘die de problematiek van het APO-systeem op de voet volgt’ en die de verbindingspersoon vormt met de APO-magistraat, een superviserende taak heeft en dus van een hoger niveau moet zijn. De verzoeker kan moeilijk aanhouden dat die opdracht beneden zijn vaardigheden en bekwaamheden ligt.

18. Terecht stelt de verwerende partij dat het voor een herplaatsing niet vereist is dat de nieuwe betrekking voor 100 % afgestemd is op het profiel van

de betrokkene; zij moest overeenkomstig artikel VI.II.87 RPPol enkel nagaan of het profiel van de ambtenaar voldoet aan het profiel van de functie waarin de herplaatsing gebeurt. Te dezen staat dit buiten kijf: de verzoeker betwist niet dat hij de bekwaamheden heeft om de rol van APO-officier te vervullen.

Overeenkomstig artikel VI.II.89 RPPol moet de herplaatsing gebeuren in een betrekking die kan worden toegekend aan een personeelslid van dezelfde gradengroep als de herplaatste. Ook dit lijkt te dezen het geval te zijn, aangezien de verzoeker als commissaris van politie behoort tot de gradengroep van de officieren en hij herplaatst wordt als APO-officier.

De door het RPPol gestelde voorwaarden voor de herplaatsing van de verzoeker naar de betrekking van APO-officier lijken aldus vervuld.

19. Het instellen van een nieuwe betrekking van APO-officier was niet verplicht. De korpschef heeft daar eigener gezag toe besloten en er met het functieprofiel een eigen inhoud aan gegeven. Of het werk dat de verzoeker daadwerkelijk moet verrichten verwordt tot louter uitvoerende taken is een feitelijkheid die geen verband houdt met de wettigheid van de bestreden beslissing. Dat de taak van APO-officier geen volledige dagtaak zou kunnen behelzen, zoals de verzoeker aanvoert, maakt die handelwijze niet onwettig en behoort tot de beleidsvrijheid van het bestuur. De verzoeker voert ook aan dat het functieprofiel dat voor de betrekking is opgesteld onregelmatig is – het eerste onderdeel van het tweede middel –, maar die rechtsvraag wordt hic et nunc, gelet op wat volgt, buiten het onderzoek gehouden.

20. De verzoeker voert aan dat een aantal collega's, die in de vorige structuur een vergelijkbare functie uitoefenden, in de nieuwe organisatie herplaatst zijn in een betrekking die aangepast is aan hun graad en hun profiel, dit wil zeggen dat zij hun kennis en vaardigheden die zij verwierven in een vorige betrekking kunnen valoriseren. Hij verwijst naar de situatie van P. Geens, die als vroeger directeur 'personeel en middelen' herplaatst is naar de functie van 'stafmedewerker-organisatieadvies', naar M. Dommicent, die voorheen persverantwoordelijke en directeur beleidsondersteuning was en herplaatst is in de betrekking van 'adjunct-korpschef', naar D. Dumoulin, die als vroegere adjunct-directeur van 'personeel en middelen' nu 'stafmedewerker- infrastructuur-cameranetwerk' wordt, naar R. Van Daele die als vroegere 'directeur-recherche' nu in de functie 'coördinator Interne Veiligheid' op het stadhuis rechtstreeks onder de burgemeester gaat werken, naar E. Van Den Broeck die van 'directeur beleidsondersteuning' herplaatst wordt als 'stafmedewerker intern toezicht' en E. Baeck die van de vroegere functie 'adjunct-directeur Recherche' herplaatst wordt naar 'operationeel coördinator recherche'. Hijzelf daarentegen zou geen gelijkaardige behandeling gekregen hebben: hij is 'uit zijn kader gelicht' – hij was directeur van een operationele dienst met 250 medewerkers – en wordt tewerkgesteld in een compleet andere dienst, in een nieuwe betrekking en kantooromgeving, zonder nog enige band te hebben met zijn vorige functie en met slechts één medewerker. In zijn brief van 13 september 2010 heeft hij het over een tewerkstelling als 'uitvoerend medewerker in een steundienst die hij zelf vroeger als afdelingshoofd geleid heeft, onder het hiërarchisch gezag van een andere commissaris, op het functioneel niveau van een hoofdinspecteur en zonder directe medewerkers'.

De verwerende partij betwist de stelling van de verzoeker niet. Zij geeft aldus geen verklaring waarom zij, wanneer zij besliste om de verzoeker te herplaatsen naar de betrekking van APO-officier, hem in haar structuur niet kon of wenste in te voegen op het niveau dat zij gepast achtte voor personeelsleden met zijn vaardigheden en bekwaamheden – de verzoeker lijkt aanspraak te maken op een tewerkstelling als stafmedewerker –, maar integendeel heeft gemeend hem te moeten inschakelen in een bestaande dienst – het gerechtelijk secretariaat –, hem daar onder het gezag en de leiding te plaatsen van een ander commissaris – waarvan hier ook niet betwist wordt dat hij voorheen de ondergeschikte van de verzoeker was –, en hem ook materieel tewerk te stellen in omstandigheden die niet vergelijkbaar zijn met deze van zijn collega's.

21. Wegens deze inpassing in een hiërarchische structuur waarbij hij onder het gezag geplaatst wordt van een andere commissaris, stelt de verzoeker terecht dat hij een andere behandeling krijgt dan zijn collega's. De verwerende partij slaagt er niet in deze onderscheiden behandeling deugdelijk te verantwoorden. Die reden blijkt ook niet uit de stukken die aan de Raad van State werden voorgelegd. Dit laat toe te besluiten dat de verzoeker bij zijn herplaatsing niet de behandeling gekregen heeft die zijn collega's uit de vroegere structuur te beurt gevallen is.

22. Het middel is ernstig".

15. De kritiek die de verwerende partij in haar memorie van antwoord op deze beoordeling geeft, kan niet worden bijgevallen.

Het feit dat de betrekking van APO-officier vanuit statutair oogpunt niet minderwaardig zou zijn aan de betrekking van stafmedewerker, sluit niet uit dat de concrete invulling van de functie van APO-officier ertoe kan leiden dat deze effectief minderwaardig is aan de functie van stafmedewerker. Bovendien is het voorzeker mogelijk dat uit de functiebeschrijving van APO-officier blijkt dat de verzoeker op een specifiek terrein "op een korpsbrede wijze" impact heeft op de werking van de personeelsleden van de lokale politie Mechelen, maar de verzoeker stelt te dezen terecht dat dit "specifieke terrein" slechts een strikt afgelijnd gedeelte van een ruimer beleidsdomein betreft.

De functiebeschrijving van APO-officier bepaalt onder meer:

"4.2.2. Activiteiten verbonden aan de organisatie

4.2.2.a. Naar boven

De CP APO-officier rapporteert direct aan het diensthoofd gerechtelijk secretariaat. Hij/zij bespreekt met het diensthoofd de werking tijdens zijn

afwezigheid en volgt de gedelegeerde lopende dossiers op. Hij/zij rapporteert aan de korpschef over de periodieke vergadering die het parket voor de APO-officieren organiseert en waarop hij/zij het korps vertegenwoordigt.

Informeel zijn er de contacten naar aanleiding van de lopende dossiers, bij eventuele werkingsproblemen (capaciteit, functionering, ...), het formuleren van verbeteringsvoorstellen, het wijzigen van richtlijnen, ...

[...]

4.3. Eigen activiteiten van de titularis

- Vervangt het diensthoofd gerechtelijk secretariaat bij diens afwezigheid
- Eindverantwoordelijke voor het correct en efficiënt verloop van de (V)APO procedure in het korps
  - Kwaliteitscontrole van de processen-verbaal en de koppelingen
  - Uitschrijven en opvolgen van interne en externe opdrachten
  - Nazicht en opvolging van de termijnen
  - Opstellen van een synthese voor het parket op het einde van het dossier
  - Verzekeren van de periodieke verslaggeving
- Aanspreekpunt van het korps voor het parket m.b.t. de (V)APO-procedure
- Vertegenwoordigen van het korps op de vergaderingen die het parket periodiek organiseert voor de APO-officieren
- Verzorgen van de interne informatiedoorstroming m.b.t. de procedure
- Formuleren van verbetervoorstellen voor de werking van het korps in het raam van de (V)APO-procedure
- Verzorgen van de interne opleidingen m.b.t. de (V)APO-procedure
- Eindverantwoordelijke voor de APO-administratie
  - Uitschrijven processen-verbaal
  - In- en uitschrijven van de verdere opdrachten
  - Uitschrijven van de dossiers bij de verzending naar het parket".

Verzoekers collega's die vroeger op een vergelijkbaar niveau als de verzoeker stonden, opereren thans in brede beleidsdomeinen – dus niet op terreinen die slechts een zeer strikt afgelijnd gedeelte van een beleidsdomein omvatten – en kunnen effectief wegen op het beleid en de korpswerking, waarbij zij deel uitmaken van de korpsleiding. Uit de functiebeschrijving van APO-officier blijkt dat de verzoeker daarentegen onder het gezag van een andere commissaris ressorteert die op zijn beurt rechtstreeks rapporteert aan de korpschef; de verzoeker dient te rapporteren aan zijn diensthoofd en rapporteert enkel rechtstreeks aan de korpschef wat de periodieke vergaderingen betreft die het parket organiseert voor de APO-officieren. Het feit dat de verzoeker als APO-officier op een specifiek terrein "op een korpsbrede wijze" impact zou hebben op de werking van de personeelsleden van de lokale politie Mechelen, neemt niet weg dat het slechts om een zeer specifiek deeldomein gaat, waarbij de verzoeker in tegenstelling tot zijn

vroegere collega's van hetzelfde niveau – en in tegenstelling tot zijn eigen vroegere functie –, niet kan wegen op het algemene beleid.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, dient bij de beoordeling van het al dan niet discriminatoire karakter van de bestreden beslissing wel rekening te worden gehouden met het feit dat de verzoeker onder het gezag wordt geplaatst van een andere commissaris die voorheen zijn ondergeschikte was. Dit impliceert geenszins dat herplaatsingen, verschuivingen en mobiliteit *de facto* onmogelijk zouden worden. Een herplaatsing, een verschuiving of een mobiliteit houdt immers op zich geen onwettige, ongelijke behandeling in.

De verwijzing, in het bijzonder, naar het mobiliteitssysteem is niet pertinent, aangezien in het geval van een mobiliteit die voor het betrokken personeelslid tot gevolg heeft dat het onder het gezag komt te staan van een collega die voorheen zijn ondergeschikte was, het om een vrijwillige en bewuste keuze gaat. Te dezen wordt de verzoeker door een eenzijdig opgelegde beslissing van de verwerende partij onder het gezag geplaatst van een andere commissaris die voorheen zijn ondergeschikte was, zonder dat dit zijn eigen vrijwillige keuze is.

De verwerende partij verwijst naar artikel 120 WGP om te argumenteren dat de verzoeker als APO-officier gezag en leiding uitoefent over andere leden van het korps van de lokale politie, met inbegrip van zijn diensthoofd.

Artikel 120 WGP luidt als volgt:

> "Binnen elk politiekorps wordt het gezag van een personeelslid over een ander personeelslid uitgeoefend, in volgende orde:
> 1° op grond van het ambt dat wordt waargenomen in de organisatie, dat wil zeggen op alle personeelsleden die aangesteld zijn in een dienst die in het organigram onder zijn verantwoordelijkheid valt;
> 2° op grond van de hem toevertrouwde taak, dat wil zeggen op alle personeelsleden aan wie opdracht is gegeven om mee te werken aan de uitvoering van die taak, maar binnen de perken ervan;

3° op basis van de graad of, bij gelijke graad, van anciënniteit, dat wil zeggen op alle personeelsleden van het politiekorps, maar zonder zich te mengen in de uitoefening van het ambt of in de uitvoering van de taak.
[...]".

Hieruit blijkt dat de verzoeker inderdaad gezag kan uitoefenen op andere personeelsleden, maar dat dit beperkt blijft tot het specifieke, strikt omschreven terrein waarbinnen de verzoeker werkzaam is. Verzoekers situatie verschilt aldus van deze van zijn collega's die vroeger op een vergelijkbaar niveau werkzaam waren, maar thans gezag uitoefenen over personeelsleden binnen een breed beleidsdomein. De verzoeker stelt bovendien terecht dat hij hiërarchisch ondergeschikt is en blijft aan zijn diensthoofd, dat voorheen zijn ondergeschikte was.

Met betrekking tot de materiële omstandigheden waarin de verzoeker de functie van APO-officier vervult, moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing weliswaar verwijst naar de brief van de korpschef van 20 augustus 2010, maar niet voor wat de materiële omstandigheden van verzoekers situatie betreft. Niettemin kan uit de gegevens van het dossier worden afgeleid dat de materiële omstandigheden, zoals ze in de genoemde brief werden geschetst, thans nog steeds gelden. De verzoeker stelt terecht dat die omstandigheden voor hem nadelig en grievend zijn, zoals reeds werd vastgesteld in de schorsingsarresten nrs. 212.381 en 217.911, respectievelijk van 4 april 2011 en 13 februari 2012, van de Raad van State.

Wat de gedwongen verhuis van werkplek naar een landschapsbureau betreft, stelt de verzoeker terecht dat de vergelijking met de situatie van zijn huidige diensthoofd niet opgaat, nu deze laatste zich in de vroegere korpsstructuur niet in een met de verzoeker vergelijkbare positie bevond. Inzake het afsluiten van verzoekers individuele internettoegang op het werk, blijkt duidelijk uit het schrijven van de korpschef van 20 augustus 2010 dat de verzoeker thans op zijn eigen werkplek niet langer een individuele internettoegang en een individueel professioneel mailadres heeft, terwijl hij voorheen als directeur wel

deze korpsmiddelen ter beschikking had. Het feit dat de verzoeker in zijn nieuwe functie toegang heeft tot een gemeenschappelijke PC met internettoegang en een dienstgebonden externe mailbox doet geen afbreuk aan die vaststelling. Dat geldt overigens ook voor het feit dat verzoekers diensthoofd evenmin over een persoonlijke laptop met internetverbinding en een persoonlijke externe mailbox beschikt.

De verwerende partij stelt dat de verzoeker ten onrechte beweert ongelijk behandeld te zijn doordat hij als enige van de collega's die in de vroegere korpsstructuur op hetzelfde niveau stonden "uit zijn kader zou zijn gelicht", nu blijkt dat deze collega's – op één na – alle in een andere afdeling zijn terechtgekomen. De verwerende partij begrijpt aldus verzoekers kritiek evenwel verkeerd, aangezien de verzoeker bedoelt dat hij, in tegenstelling tot zijn vroegere collega's, als officier wordt tewerkgesteld in een uitvoerende functie die een taak inhoudt voor een lid van het middenkader.

De korpschef heeft weliswaar op grond van artikel 44 WGP de bevoegdheid om taken binnen het lokaal politiekorps te verdelen, maar de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid dient op een wettige wijze te gebeuren, dit wil zeggen met eerbiediging onder meer van het gelijkheidsbeginsel, waarvan de verzoeker de schending aanvoert. Dat er te dezen inspanningen zouden zijn geleverd om in onderling overleg tot een nieuwe taakinvulling voor de verzoeker te komen, doet daaraan niets af.

16. Uit het voorgaande volgt dat de kritiek van de verwerende partij op de redenering van het tussenarrest nr. 217.911 van 13 februari 2012 niet overtuigt. De voorlopige beoordeling van verzoekers zaak in het kader van het administratief kort geding wordt door de Raad van State dan ook definitief bevestigd in de thans voorliggende annulatieprocedure.

Het tweede en het derde middel zijn in de hiervóór besproken mate gegrond.

VII. Vraag van de verzoeker met betrekking tot het rechtsherstel

17. In zijn laatste memorie argumenteert de verzoeker dat de materiële omstandigheden waarin hij de betrekking van APO-officier dient uit te oefenen, voortkomen uit de bestreden beslissing tot herplaatsing, terwijl de verwerende partij geheel ten onrechte voorhoudt dat ze het gevolg zijn van de wijziging van het organogram van 4 januari 2010 waarbij de directiestructuur werd afgeschaft.

Opdat op dit vlak duidelijk zou worden welke de concrete gevolgen van een vernietiging van de bestreden beslissing zouden zijn, vraagt de verzoeker aan de Raad van State om daarover uitdrukkelijk uitspraak te doen. In het bijzonder vraagt hij aan de Raad "voor recht te zeggen dat de verwerende partij ertoe gehouden is hem volledig rechtsherstel te bieden", waaronder volgens de verzoeker moet worden begrepen:

"- [hem] met terugwerkende kracht in de dienst te reïntegreren in de functie van directeur Politiezorg;
- [hem] opnieuw in het bezit te stellen van alle materialen, in geld waardeerbare voordelen en faciliteiten die inherent waren aan de eerder door hem uitgeoefende functie van directeur Politiezorg, inzonderheid:
  - een gelijkwaardig dienstvoertuig, tevens onbeperkt aanwendbaar voor privégebruik;
  - een bijhorende tankkaart voor alle tankbeurten;
  - alle aan het dienstvoertuig verbonden kosten (verzekering, onderhoud, herstel, …) ten laste van het korps;
  - een parkeerkaart van Vinci Park voor de Mechelse ondergrondse parkings;
  - de vrijstelling van parkeerretributie op de openbare weg;
  - een gelijkwaardige smartphone inclusief abonnement (kosten tot 125 euro per maand) met het aan verzoeker ontnomen oproepnummer [...];
  - een gelijkwaardige laptop;
  - een ruim individueel bureel met passend meubilair, inzonderheid een grote vergadertafel;
  - individuele internettoegang in het bureel;
  - een persoonlijk professioneel mailadres;
  - een secretariaatsmedewerker;
  - de mogelijkheid om ook thuis te werken;

- een gelijkwaardige desktop pc en een all-in one printer permanent ter beschikking in het eigen bureel thuis;
- de maandelijkse terugbetaling van een internetaansluiting thuis;
- de maandelijkse terugbetaling van vaste telefoon thuis (abonnement en telefoonkosten);
- de mogelijkheid om naar eigen behoefte en inzicht per referentieperiode tot 70 overuren en 40 weekenduren te presteren en te laten uitbetalen".

In ondergeschikte orde vraagt de verzoeker dat de Raad van State zou vaststellen "dat de verwerende partij gehouden is [hem] een functie op directieniveau toe te kennen (en uiteraard ook te laten uitvoeren) gelijkwaardig met deze welke hij voorheen bekleedde".

18. In de huidige stand van de wetgeving vermag de Raad van State aan de overheid die te maken krijgt met de vernietiging van haar beslissing, geen injuncties op te leggen met betrekking tot het rechtsherstel waartoe het vernietigingsarrest haar verplicht. Aan de voormelde vragen van de verzoeker kan dan ook – daargelaten of ze (in alle opzichten) gegrond zijn – geen gevolg worden gegeven.

Dit neemt uiteraard niet weg dat het onderhavige vernietigingsarrest *erga omnes* geldt en terugwerkende kracht heeft, waardoor eenieder in het rechtsverkeer zich zal dienen te gedragen alsof de vernietigde beslissing nooit heeft bestaan. Voorts vloeit het rechtsherstel waartoe de verwerende partij gehouden is, voort uit de aangenomen vernietigingsgrond, met name uit de vaststelling dat de verzoeker bij zijn herplaatsing geen gelijke behandeling heeft gekregen in vergelijking met zijn collega's uit de vroegere structuur. Het behoort aan de verwerende partij de gepaste maatregelen te nemen om daaraan te verhelpen.

VIII. Anonimisering

19. De verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State stelt de afstand van het geding vast in de zaak A. 202.300/IX-7465.

2. De Raad van State vernietigt de beslissing van 3 mei 2011 van de korpschef van de lokale politie te Mechelen waarbij XXXX met ingang van 19 mei 2010 wordt herplaatst in de functie van APO-officier (zaak A. 202.305/IX-7466).

3. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing in de zaak A. 202.300/IX-7465, begroot op 175 euro.

De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 202.305/IX-7466, begroot op 350 euro.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 april 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Geert Debersaques,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Vera Wauters,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Vera Wauters **André Vandendriessche**